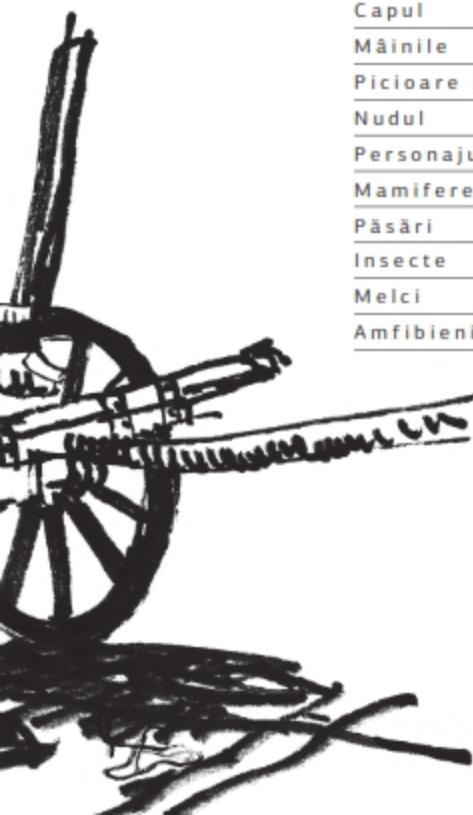
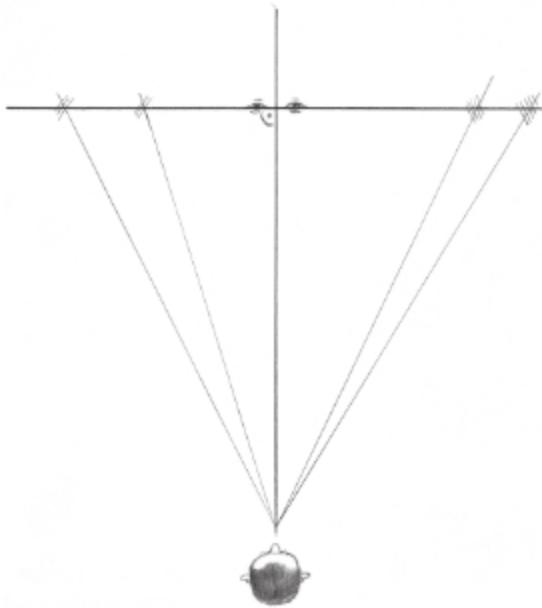

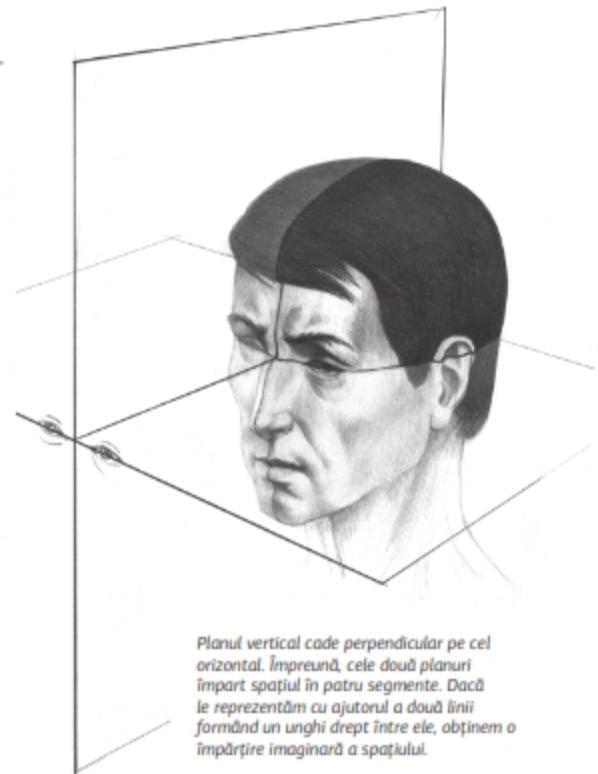
Cuprins

Spațiul, planurile, pătratul și cercul	1
Măsurătorile	11
Rastrul imaginii	19
Tehnici de desen	25
Figuri geometrice simple	43
Simetria	67
Scara de gri	73
Desenarea obiectelor	79
Drapajul	85
Natura moartă	93
Norii	103
Flori și copaci	113
Lumini și umbre	129
Paisaje	135
Paisaje urbane	161
Interiorare	191
Finisarea desenului	198
Capul	205
Mâinile	243
Picioare și tălpi	253
Nudul	259
Personajul îmbrăcat	293
Mamifere	307
Păsări	371
Insecte	395
Melci	399
Amfibieni și reptile	401

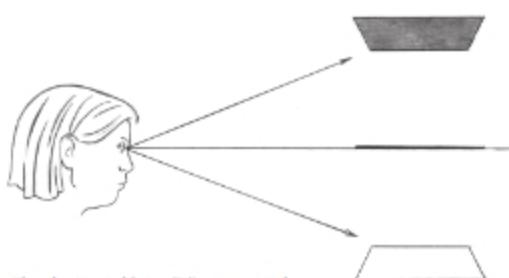

Planul vertical formează un unghi drept cu cel orizontal. Dintre planurile verticale imaginare având ca pornire propriii ochi, ne va fi cu adevărat util doar cel care cade perpendicular pe planul orizontal.

Planul vertical cade perpendicular pe cel orizontal. Împreună, cele două planuri împart spațiul în patru segmente. Dacă le reprezentăm cu ajutorul a două linii formând un unghi drept între ele, obținem o împărțire imaginară a spațiului.

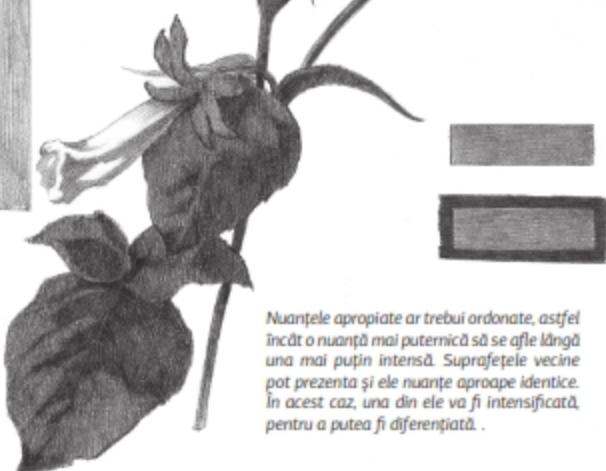
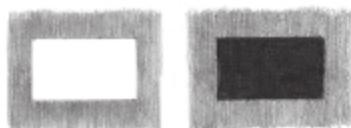
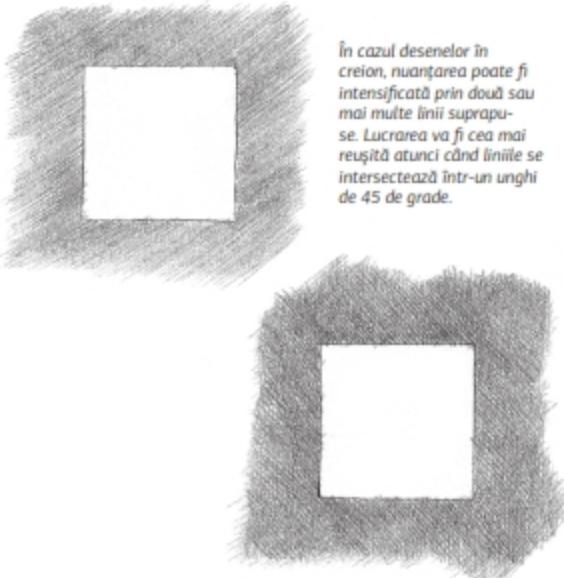

Planul orizontal înjumătățește spațiul pe orizontală, astfel încât tot ceea ce desenăm se va afla dedesubtul, deasupra sau pe această linie.

Planul vertical înjumătățește spațiul pe verticală, astfel încât tot ceea ce desenăm se va afla în dreapta, în stânga sau pe această linie.

Creionul are întrebunțări multiple, întrucât printr-o apăsare ușoară putem obține linii gri fine, iar cu una intensă iau naștere linii mai închise. Aceasta este doar o modalitate pentru a reda nuanțe. O altă metodă ar fi intensificarea nuanțelor de gri prin linii groase sau suprapunerea mai multor straturi de linii. Prin suprapunerea a două astfel de straturi, liniile ar trebui să se intersecteze într-un unghi de 45 de grade, pentru că un unghi mai ascuțit arată neplăcut. De multe ori se întâmplă să obținem – neintenționat – efectul de moaraj. Nefavorabile, dar mai puțin supărătoare, sunt romburile cu unghi între 45 și 90 de grade. Nu frumoasă, dar totuși acceptabilă, este o suprafață formată din linii verticale suprapuse.

Nuanțele apropiate ar trebui ordonate, astfel încât o nuanță mai puternică să se afle lângă una mai puțin intensă. Suprafețele vecine pot prezenta și ele nuanțe aproape identice. În acest caz, una din ele va fi intensificată, pentru a putea fi diferențiată.

În cazul desenelor în creion, nuanță poate fi intensificată prin două sau mai multe linii suprapuse. Lucrarea va fi cea mai reușită atunci când liniile se intersectează într-un unghi de 45 de grade.

Pentru a desena corect, simetria trebuie săptănită bine. Musculatura elefantului, de pildă, este simetrică; pentru a obține o lucrare realistă, trebuie avut înșă în vedere faptul că urechile și cutele pieii ambelor secțiuni simetrice se aseamănă foarte mult, dar nu sunt identice.

Și frunzele sunt simetrice, cu toate că inervațiile și marginile acestora prezintă diferențe mai mari sau mai mici.

Desenul alb-negru este monoton, deși cuprinde toate detaliile importante. Nuantele de gri însă dă naștere unei lucrări mult mai complexe. Cenușiu din fundal conferă desenului profunzime, iar casa pare mult mai îndepărtată decât în primul caz. În plus, nuantele discrete ale cerului sugerează prezența norilor de zăpadă.

Dacă privim exact din față, axa principală a feței se va putea determina cel mai ușor cu ajutorul unui dispozitiv pentru măsurare, al unui creion sau al rastrului imaginii.

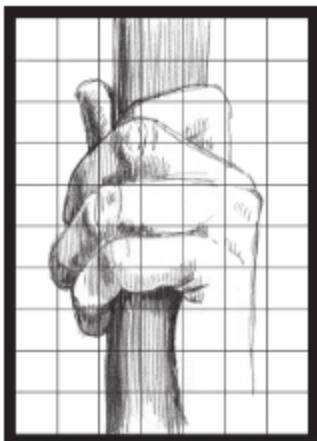

Atenție: Faptul că axa principală este dreapta nu înseamnă că este și verticală. Capul ar putea fi înclinat spre stânga sau dreapta.

Deoarece mâinile joacă un rol important în limbajul trupului, reprezentarea corectă a mișcărilor, precum și a modului în care sunt aranjate degetele, sunt esențiale.

Schița unei mâini în care se află o unealță indică o mișcare mai puțin cunoscută. De aceea, și desenul va trebui realizat cu atenție. și în acest caz, rastrul imaginii și reluarea măsurătorilor sunt ajutoare importante pentru determinarea poziției exacte a degetului mare.

Pentru restul degetelor ne putem încrede în cutele de pe osatura dintre prima și a doua falangă.

Un rol hotărător la ținerea unui obiect mic în mână îl au degetul mare și arțătorul, dar și direcția și jocul de lumi și umbre al cutelor palmei reprezintă elemente importante ale imaginii.

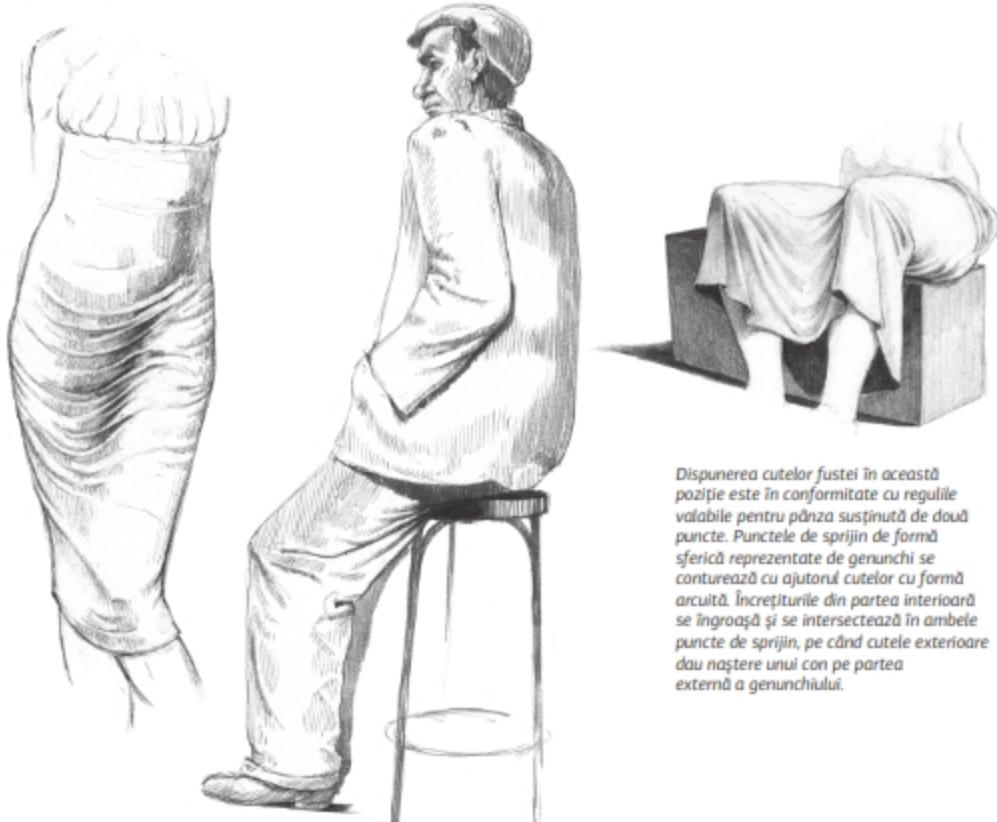

Datorită croielii diferite,
dispunerea cutelor din cazul
pantalonilor este diferită de cea
a fustelor. Iată câteva exemple.

Materialul fin al rochiei strâmte dă naștere
unor cute cu formă arcuită între coapsa
piciorului îndoit și cea a celui întins. Spre
partea exterioară, acestea dispăr aproape
în totalitate, accentând astfel
forma coapsei.

În cazul personajului așezate, observăm numeroase cute
pe pantaloni – de la posterior înspre genunchi. Acestea
din urmă reprezintă un punct de sprijin de la care cutele
vor decurge sub formă conică. Cutele ajung până aproape
în spatele genunchiului, iar încrețirile din partea
superioară se termină aici.

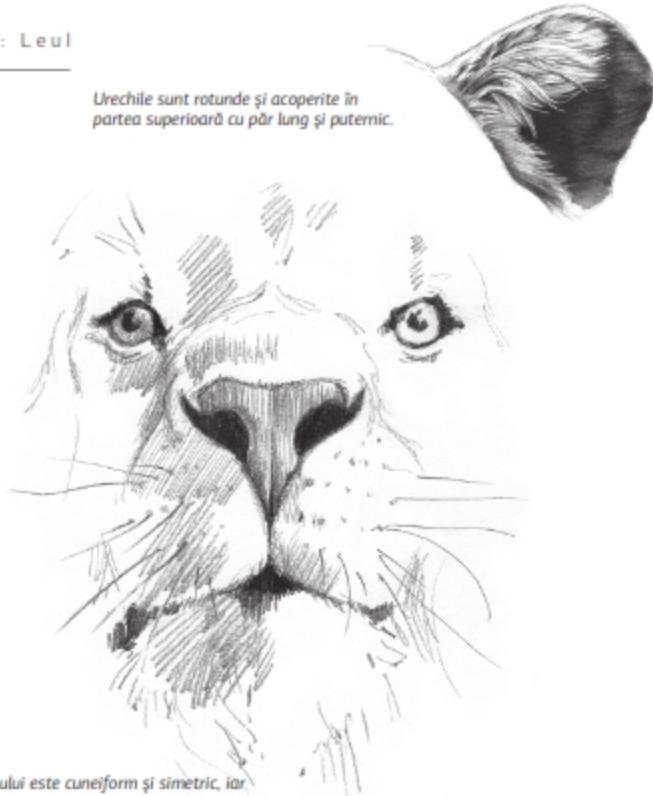
Dispunerea cutelor fustei în această
poziție este în conformitate cu regulile
valabile pentru pânza susținută de două
puncte. Punctele de sprijin de formă
sférică reprezentate de genunchi se
conturează cu ajutorul cutelor cu formă
arcuită. Încrețirile din partea interioară
se îngroașă și se intersectează în ambele
puncte de sprijin, pe când cutele exterioare
dau naștere unui con pe partea
externă a genunchiului.

Fusta lungă se încrețește puternic la
întâlnirea coapsei cu trunchiul, prin acest
fapt fiind accentuată poziția corporului.
Deasupra coapsei materialul se întinde,
iar în spatele genunchilor se formează
cute, așa cum s-ar fi întâmplat
și în cazul pantalonilor.

Aici se schimbă direcția
încrețirilor, genunchii
jucând rolul unui suport.
Dispunerea cutelor de
la rotul să spire interiorul
genunchilor este în
conformitate cu regulile
pânzei susținute de
două puncte, luând
naștere încrețirii
conice, îndeptate spre
exterior.

Urechile sunt rotunde și acoperite în partea superioară cu păr lung și puternic.

Nasul leului este cuneiform și simetric, iar nările au forma unei lacrimi dacă le privim din față.

Deoarece capul femelei este mai puțin acoperit de păr, poziția urechilor, răspunzătoare pentru exprimarea diverselor stări, este mai ușor de recunoscut. Privit din lateral, conturul capului are forma unui romb nerugulat, iar din față acesta este mai degrabă rotund. Atunci când animalul este calm, urechile sunt orientate în lateral și prezintă un contur aproape rotund. Urechile orientate în față înseamnă vigilență.

Atunci când animalul vânează, iar prada se apropie, urechile sunt orientate în spate. Conturul acestora are formă triunghiulară.

Coama este caracteristică pentru mascul. Atunci când desenăm, este important să redăm conturul exterior al urechilor și să reprezentăm corespunzător podoaba capilară.

Formele și mărimele urechilor sunt diverse: majoritatea au un contur triunghiular, într-o multitudine de variante, dar există și o serie de forme arcuite.

Basset Hound

Mastiff Englez

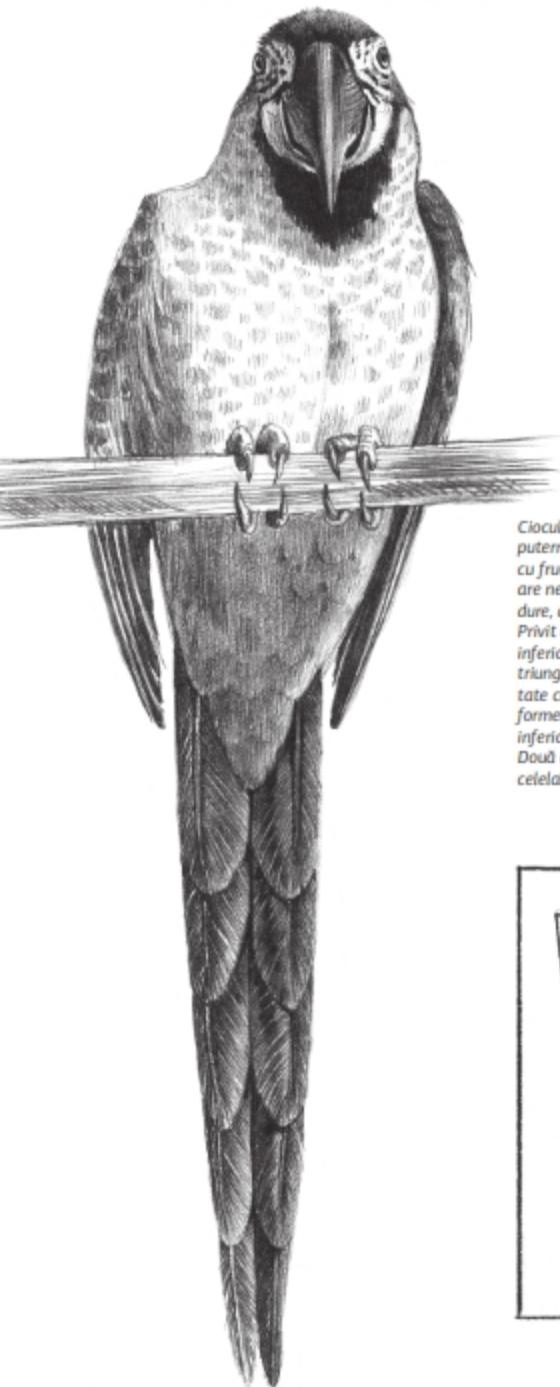

Xoloitzcuintle

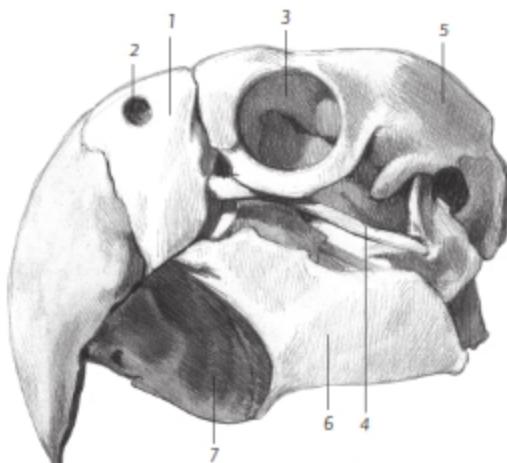

Dobermann

Ciocul este – la fel ca și picioarele – foarte divers, iar forma lui se schimbă în funcție de modalitatea de hrănire a păsării.

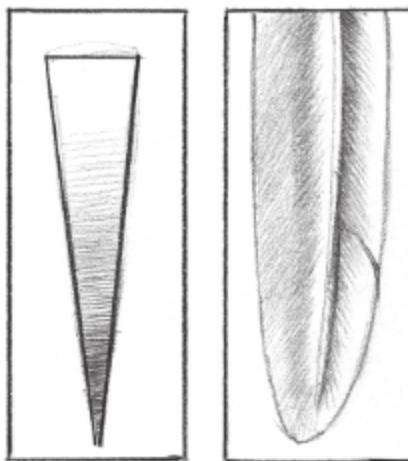

Ciocul superior al papagalului (*Ara ararauna*) este puternic arcuit și flexibil. Papagalul se hrănește cu fructe, semințe și insecte. De ciocul puternic are nevoie pentru a sparge semințele tropicale dure, dar și pentru a se agăta de diverse obiecte. Privit din față, ciocul pare mai îngust în partea inferioară, iar conturul său se aseamănă cu un triunghi ascuțit. Nuantarea se face în conformitate cu regulile valabile pentru cilindru. Rectricile formează două rânduri simetrice din perspectivă inferioară, iar mărimea penelor crește treptat. Două degete sunt orientate în față, iar celelalte în spate.

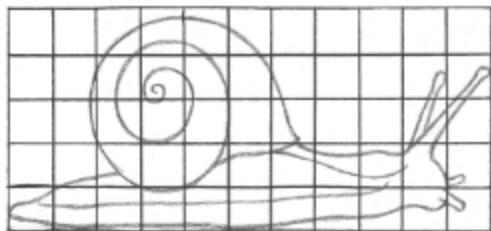
Craniul papagalului

- 1 – Osul intermaxilar
- 2 – Orificiul nazal
- 3 – Cavitatea oculară
- 4 – Arcul zigomatic
- 5 – Neurocraniul
- 6 – Maxilarul
- 7 – Alveola maxilarului

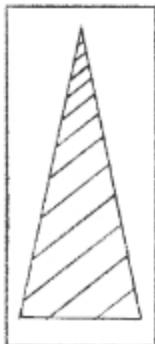
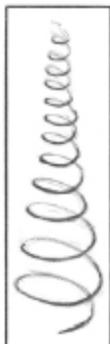

Dacă privim cu atenție o pană, observăm niște linii parallele, așa numitele fanioane care pot fi reprezentate prin drepte scurte și parallele. Lujerul se află mai sus în cazul penei ușor arcuite, iar acest lucru se va reda prin utilizarea nuanțelor dense și întunecate.

Desenarea melcilor este un exercițiu interesant, căci o lucrare reușită pretinde jocul cu texturi și forme foarte diferite. Pentru determinarea proporțiilor corpului melcului adult (*Helix pomatia*) se va folosi rastrul imaginii. Cochilia are o lungime de cinci pătrate și o înălțime de patru pătrate. Corpul melcului are o lungime de unsprezece pătrate și o înălțime de unul și jumătate. Cu ajutorul rastrului imaginii se pot stabili poziția și mărimea cochiliei cu formă de spirală.

După efectuarea tuturor măsurătorilor, primul pas este o schiță rapidă în cadrul căreia vom stabili detaliile. Tridimensionalitatea cochiliei va fi redată cu ajutorul nuanțelor. Urmează prelucrarea texturilor, a culorii cochiliei și a modelului de pe piele. Realizarea corpului necesită o oarecare atenție: cutele de pe partea inferioară și de-a lungul linilor care o segmentează sunt regulate și formează o suprafață plină de formațiuni asemănătoare cu negi.

Cochilia pare a fi construită din inele care se măresc pe măsură ce se apropiie de bază. Este important să redăm curbura suprafeței sale. Indiferent de perspectiva din care desenăm cochilia, primul pas va fi determinarea mijlocului spiralei. Apoi, se va compara lățimea cu înălțimea și se va obține conturul – în acest caz, un triunghi ascuțit. Cu ajutorul măsurătorilor se va putea determina ușor mărimea inelilor cochiliei; acestea sunt cu atât mai largi cu cât sunt mai îndepărtate de vârf.

Spirala caracteristică a cochiliei